

"Την Ελλάδα από το αυτί θα την αρπάξουμε και θα τη σώσουμε, θέλει δε θέλει"

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Δημοσίευσα το 2009 ένα κείμενο με την προτροπή να φτιάξουμε “κρυφά σχολεία”, φροντιστήρια πατριδογνωσίας ουσιαστικά, γιατί ήδη εισήλθαμε σε νύχτα σκοτεινή και ασέληνο στην Παιδεία. Το ξαναδημοσιεύω μήπως και τώρα ακούσει κανείς, γιατί δεν μας μένει καιρός. Αν συνεχιστεί το παρόν παιδομάζωμα σε λίγα χρόνια δεν θα μιλάμε για κρίση ταυτότητας, αλλά για οριστική απώλειά της. Έχω κατά νου τρία μαθήματα γι’ αυτά τα σχολεία, τα οποία θα λειτουργούν τα απογεύματα, αφιλοκερδώς για όσους συμμερίζονται την αγωνία για το μέλλον των παιδιών μας. **Αρχαία Ελληνικά**, διδάσκοντας κυρίως ετυμολογίες λέξεων, πράγμα που ενθουσιάζει τα παιδιά, **Ιστορία**, με βαρύτητα στα πρόσωπα που μεγαλούργησαν και **Θρησκευτικά**, δηλαδή Ευαγγελικές Περικοπές και βίους αγίων.

Παραθέτω το κείμενο:

«Κάποτε, μια μέρα που συζητούσαν δύο απλοί άνθρωποι – δυο ψαράδες ήταν – για την πίεση που ασκούν οι μεγάλες δεξιές και οι αριστερές Δυνάμεις (σ.σ. και νυν οι λεγόμενες πάλαι ποτέ Μεγάλες Δυνάμεις) πάνω στην πολιτική ζωή του τόπου για τα συμφέροντά τους, ο ένας ξεστόμισε μια φράση που με ξάφνιασε. Είπε οργισμένος: αν μας πιάσει καμιά μέρα το ελληνικό μας...». (Στρατής Μυριβήλης, περ. «Γνώσεις», τ. 14, 1959).

Το θέμα είναι τι εννοούσε ο απλός άνθρωπος, λέγοντας «να μας πιάσει το ελληνικό μας»; Κάτι παρόμοιο ειπώθηκε και από τον Ιω. Ζαμπέλιο στον Καποδίστρια. «Το φρονείν και πράττειν Ελληνικά» είναι η βασιλική οδός για αληθινή πρόοδο του έθνους. Ίσως εδώ εντοπίζεται η κακοδαιμονία μας. Καταντήσαμε περίγελως της οικουμένης και μπαίγνιο του κάθε τυχάρπαστου χαρτογιακά των Βρυξελλών, γιατί δεν «σκληρωθήκαμε εις τα γράμματα» (Κολοκοτρώνης). Αλλά σε ποια γράμματα; Στα γράμματα τα ελληνικά, όπως τα οραματίστηκε ο Καποδίστριας; «αν η παρούσα γενεά δεν ενδυναμωθεί από ανθρώπους μορφωμένους εν καλή διδασκαλία, μάλιστα δε προς τον κανόνα της αγίας ημών πίστεως και των ηθών μας, θα είναι δυσοίωνα το μέλλον της Ελλάδος και η διακυβέρνησις της αδύνατη». (Ιω. Τσάγκα, «Η ορθόδοξη χριστιανική αγωγή στο εκπαιδευτικό έργο του Ιω. Καποδίστρια», εκδ. «Κυριακίδη», σελ. 174). Ας προσέξουμε τρία πράγματα από τα χρυσά λόγια του Κυβερνήτη. (Μόνο αυτός δικαιούται τον έξοχο αυτόν τίτλο. Ψηφίστηκε από Εθνική

Συνέλευση, οι διάδοχοί του πρωθυπουργοί αναρριχήθηκαν είτε μέσω κομμάτων είτε μέσω...πτωμάτων). Για να ευσθενεί το κράτος, για να είναι ευοίωνα το μέλλον της πατρίδας, χρειάζονται: άνθρωποι μορφωμένοι εν καλή διδασκαλία, σύμφωνοι και σύμφωνη με τα ήθη και την παράδοσή μας, «μάλιστα δε» προς τον κανόνα της αγίας ημών πίστεως. (Το «μάλιστα» είναι υπερθετικός βαθμός του επιρρήματος «μάλα» που σημαίνει πολύ). Άρα, αν δεν κανοναρχεί την Παιδεία, σε υπερθετικό βαθμό, η αγία μας Ορθοδοξία, «ουδέν ποιούμεν». (Ο λόγος του Σωτήρος Χριστού είναι «τα μάλα» σαφής: «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν», στο κατά Ιωάννην ΙΕ', 5).

«Τρία πράγματα έχαλασαν την Ρωμανίαν όλην, ο φθόνος, η φιλαργυρία και η κενή ελπίδα», έλεγε ένα ασμάτιο την εποχή της άλωσης της Πόλης από τους Τούρκους. Τρία πράγματα έχαλασαν και την Ελλάδα όλην, η αμορφωσιά, η περιφρόνηση της παράδοσης και το «άγκιστρον της αθείας» θα πρέπει να λέει το κύκνειο άσμα της τωρινής άλωσης. Και το ότι σήμερα εξοβελίστηκε το επίθετο «εθνική» από το υπουργείο Παιδείας, είναι η συνεπέστερη και η ειλικρινέστερη πράξη των κυβερνώντων. Μια Παιδεία που δεν φρονεί και πράττει ελληνικά, όπως είναι αυτή που βιώνουμε τις τελευταίες 3-4 δεκαετίες, δεν μπορεί να ονομάζεται εθνική. «Το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικόν ό,τι είναι αληθές», γράφει το σολωμικό επίγραμμα. Όταν εμένα τον δάσκαλο το κράτος με αναγκάζει να διδάξω «νανούρισμα για χταπόδια» (γλώσσα Δ' Δημοτικού) ή «οδηγίες χρήσης καφετιέρας» (γλώσσα Στ' Δημοτικού), «μουρμουρίζοντας σπασμένες σκέψεις από ξένες γλώσσες» (Σεφέρης) απατώ τους μαθητές και απατώμαι. Αυτό είναι αμορφωσιά και κακή, κάκιστη διδασκαλία. Όταν στην Στ' δημοτικού πάλι, θέλω να διδάξω τον ηρωισμό, την αυτοθυσία και εμφανίζω ενώπιον των μαθητών μου κείμενο σαν αυτό που τιτλοφορείται «Με λένε Σόνια» ψεύδομαι και ακυρώνομαι ως δάσκαλος. Εξηγώ, εν περιλήψει, το «ελληνοπρεπές» κείμενο. «Ένα σπίτι πήρε φωτιά. Η Σόνια τρέχει, αρπάζει το λάστιχο για να τη σβήσει, φωνάζει. Τελικά κάποιος κοιμώμενος ξυπνά, ειδοποιεί την Πυροσβεστική. Η φωτιά έσβησε γρήγορα. Όλοι μακαρίζουν και επαινούν την Σόνια». (Το κείμενο καταλαμβάνει τρεις σελίδες!!). Στο τέλος οι μαθητές μαθαίνουν ότι η Σόνια, η ηρώίδα αυτής της σπουδαίας πραγματικά πράξης, είναι μια...γάτα.

Στα παλαιότερα βιβλία μπορούσες να μιλήσεις για τον ηρωισμό μέσω ενός εξαισίου ποιήματος για τον Ευαγόρα Παλληκαρίδη. Και ακόμη πιο παλιά ένα κείμενο με τίτλο το «φίλημα», το οποίο αναφερόταν στην αυτοθυσία του Παπαφλέσσα στο Μανιάκι. Από τον Παπαφλέσσα και τον Παλληκαρίδη «αρθήκαμε» στον ηρωισμό μιας γάτας. Αυτό είναι η κατάργηση της παράδοσης και των ηθών μας, η οποία, αν συνδυαστεί με τον «δεμβαρειστισμό» (δεν βαριέσαι) και τον παφλάζοντα αριστερισμό – εθνομηδενισμό πολλών εκπαιδευτών (δεν είναι λάθος η λέξη) εξηγούμε την πρωτοφανή διάλυση του κράτους και ανθρώπων. Η Παιδεία μας έχασε την ψυχή της, την παράδοσή της, έχασε το μάτιον της σωφροσύνης. Και όπως το δαιμονισμένο πλήθος των Γαδαρηνών, εκδίωξε και τον Χριστό. Παιδεία χωρίς «ψυχή και Χριστό» (άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός) αφήνει τα παιδιά αμόρφωτα, αγράμματα, «παιδιά ωσάν τα γουρουνόπουλα» (ο ίδιος άγιος). («Και ώρμησεν η αγέλη των χοίρων κατά του κρημνού εις την λίμνην και απεπνίγη», στο κατά Λουκάν Η', 33). Το κακό είναι ότι τώρα που η κρίση θα μας «τηγανίσει» και θα μας «καύσει» μείναμε άοπλοι, χωρίς «τον θυρεόν της πίστεως» και την πανοπλία της παράδοσής μας. (Παράδοση είναι η ζωντανή φωνή των κεκοιμημένων σύμφωνα με έναν έξοχο ορισμό. Η παράδοση δεν είναι αναχρονισμός όπως διατείνονται οι αμαθείς. Η παράδοση, σύμφωνα με την ετυμολογία της λέξης, είναι ό,τι θα παραδώσουμε – από το ρήμα παραδίδωμι- και όχι ό,τι παραλαμβάνουμε. Αλλιώς θα λεγόταν παραλαβή).

Τι μπορούμε να κάνουμε, υπάρχει ελπίδα Υπάρχει, αλλά, πρώτον «θέλει μελτέμι γερό, γεννημένο στην Τήνο, που να 'ρθει με την ευχή της Παναγίας και να καθαρίσει τον τόπο απ' όλων των λογίων της Τουρκίας και της γηραιάς Ευρώπης τ' απομεινάρια» (Ελύτης) και, δεύτερον, «απ' έξω μαυροφόρ' απελπισιά/ πικρής σκλαβιάς χειροπιαστό σκοτάδι», Κρυφό Σχολειό. Ένα σε κάθε ενορία, δάσκαλοι, Ορθόδοξοι Χριστιανοί, υπάρχουν, «για να θεριώσουν την αποσταμένη ελπίδα, με λόγια μαγικά». Οι εκκλησιές να μην ανοίγουν μόνο κάθε Κυριακή και γιορτή. Να τις κάνουμε Κρυφά Σχολεία, να διδάσκουμε τα ιερά γράμματα και όχι τα άθεα της σήμερον, που μας έφτασαν στο

χείλος του γκρεμού. Να μείνει μαγιά για το αυριανό φύραμα. Παπάδες και δάσκαλοι (οι ηρωικές «δασκαλίτσες» του Μακεδονικού Αγώνα) έσωσαν κάποτε την Μακεδονία. «Ωρα ήδη ημάς εξ ύπνου εγερθήναι». Την πατρίδα το '21 δεν την ελευθέρωσε η Ευρώπη και κανένα Δ.Ν.Τ.. Την ανέστησε η μαγιά, τα πνευματικοπαίδια του Πατροκοσμά, των Δασκάλων του Γένους , των Νεομαρτύρων.

«Την Ελλάδα από το αντί θα την αρπάξουμε και θα τη σώσουμε, θέλει δε θέλει», έλεγε ο Ν. Πλαστήρας. Οι επίσκοποι της Εκκλησίας μας, “όσοι ζωντανοί”, είναι οι πρώτοι που πρέπει να αρπάξουν την δύσμοιρη πατρίδα από το αντί...

07.06.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/